

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

OLIVER, M.K.

Ghidul unei sociopate pentru un mariaj reușit / M.K. Oliver ; trad. din lb. engleză și note de Cristina Jinga. - București : Bookzone, 2026

ISBN 978-630-305-679-1

I. Jinga, Cristina (trad. ; note)

821.111

M. K. OLIVER

GHIDUL UNEI SOCIOPATE PENTRU UN MARIAJ REUȘIT

*Traducere din limba engleză și note
de Cristina Jinga*

Redactor: **Justina Ene**

Grafician copertă: **Teodora Savu**

Tehnoredactor: **Anca Marisac**

A SOCIOPATH'S GUIDE TO A SUCCESSFUL MARRIAGE

Copyright © 2026 by M.K. Oliver

All rights reserved.

© Bookzone 2026, pentru prezenta ediție

Toate drepturile rezervate pentru limba română.

Nicio parte a acestei lucrări nu poate fi stocată
sau reprodusă fără acordul editurii.

Editura Bookzone

Șoseaua Berceni nr. 104, sector 4, București

Comenzi și informații:

Telefon: 031-433.50.68

E-mail: office@bookzone.ro

www.bookzone.ro

**Bookzone
BUCUREȘTI, 2026**

Partea întâi

Recidivă

„Când suntem loviți fără motiv, ar trebui să lovim și noi, cât mai tare. Sunt sigură că ar trebui – atât de tare, încât persoana care ne-a lovit să învețe să n-o mai facă niciodată.”²

Charlotte Brontë

² *Jane Eyre*, traducere de Mirella Acsente, Editura Leda, București, 2005.

Vizitator

Vineri, 15 noiembrie

Muswell Hill este o suburbie așezată pe un deal împădurit, cu vedere spre nordul Londrei. Nu e ca Hampstead sau ca Highgate, desigur, dar o casă cu cinci dormitoare într-una dintre zonele sale de top tot te poate costa peste două milioane de lire sterline.

Locuiesc împreună cu soțul meu și cei doi copii la numărul 44 pe Ennerdale Avenue, un bulevard foarte frumos, mărginit de copaci, aproape de magazinele de pe Broadway și de parcurile din jurul complexului Alexandra Palace. Este aproape de trei școli bune, iar, primăvara, e plin de cireși înfloriți.

Casa noastră este o vilă edwardiană cu fațadă dublă, simetrică, ce păstrează toate caracteristicile sale originale. Șemineuri din marmură, vitralii și numeroase cornișe ornamentate, la care am adăugat extensia proiectată de arhitect pentru bucătărie. Combinația perfectă între farmecul de epocă și stilul contemporan.

Casa se mândrește cu uși de sticlă din podea până în tavan, o grădină generoasă orientată spre sud, cinci dormitoare duble complet echipate, trei băi splendide și

doă saloane luminoase – unul dintre ele având în el în prezent un cadavru.

N-am sunat la poliție pentru că tocmai eu l-am înjunghiat pe individ. De șapte ori în total, ceea ce autoritățile cu siguranță vor considera *excesiv*. În realitate, e surprinzător de greu să omori pe cineva cu un cuțit de legume. Dar, fiindcă tocmai tăiam niște bastonașe de morcov la momentul respectiv, a fost singurul la îndemână. Rănile de la a doua până la a șaptea au fost, așadar, legate mai mult de dorința de a *înlătura* orice obstacol care ar fi putut pune în pericol *petrecerea* de ziua lui Nathan, decât de vreun impuls psihopatologic.

Ca să fie clar, nu am nici discernământ redus, nu sunt nici beată sau sub influența altei substanțe de vreun fel. Vă asigur că n-aș putea prezida comitetul târgului de iarnă al școlii primare dacă n-aș fi mereu stăpână pe facultățile mele mintale. În plus, orice medic legist care se respectă ar putea confirma că *artera axilară* a fost *retezată* destul de precis – o *incizie chirurgicală*, nu pasională, și sunt chiar mândră de mâna mea sigură după atâția ani de înfrânare.

Vasul de sânge în cauză este poziționat sub axilă și de obicei inaccessibil, dar când cineva te apucă de gât și încearcă să te sugrume, ți se descoperă ca o țintă decentă. Împingi lama în sus, o tragi înapoi *et voilà*.

S-ar cuveni să spun că am fost puțin cam surmenată în ultima vreme: testele de admitere ale lui Nelly, pe de-o parte, amestecul soacrei mele în viețile noastre, pe de alta. Ca să nu mai vorbim că Stephen a încetat orice activitate conjugală, ceea ce nu m-a ajutat chiar deloc la îmbunătățirea stării de spirit.

În caz că vă întrebați, mortul nu e soțul meu. Mă *indispune* lipsa sexului, dar nu l-aș omori *din cauza* asta. Nu *deocamdată*, cel puțin. Mai enervantă e lipsa lui de hotărâre. I-am dat sarcina să devină partener în firmă

de-acum un an și el încă încearcă. E deranjant când tu muncești din greu pentru a construi o căsnicie reușită, iar soțul tău nu-și îndeplinește partea lui. Creșterea veniturilor este esențială pentru planul meu de a ne muta în Hampstead și de a avea un al treilea copil. Căsnicia noastră însăși depinde de asta.

Apropo de copii, Nathan, care azi a împlinit patru ani, a dormit pe tot parcursul confruntării, ceea ce a fost o ușurare, pentru că e morocănos dacă este trezit din somn. Prietenele mele și odraslele lor sosesc în mai puțin de treizeci de minute și trebuie să termin pregătirile pentru petrecere, să împăturesc șervețelele organice și să aduc două sticle de Chablis din pivniță. Iar acum mai trebuie să-mi schimb și ținuta și să scap cumva de un cadavru.

Asta mă pune într-o oarecare dilemă. Să anulez petrecerea și să țin piept mâniei lui Sophie, care crede că accesul regulat la vinul alb rece este un drept uman inalienabil, sau pur și simplu să închid ușa livingului și să mă ocup de cadavru după ce-o iau pe Nelly de la școală? Întrucât am ales să nu unim bucătăria cu sufrageria deschisă și cu salonul, am opțiunea de-a sigila camera cu un semn „Nu intrați”.

Mă cert că sunt indecisă, dar, în apărarea mea, n-am mai avut de-a face cu o astfel de situație de când m-am căsătorit cu Stephen, acum șapte ani, și, după ce au venit copiii, oricum n-aș fi avut energia necesară. M-am întrebat adesea dacă devenind mamă nu m-am înmuiat, însă, dacă mă uit la cadavru ciopârțit de la picioarele mele, cred că dovada e greu de contestat.

După ce-mi cântăresc opțiunile, hotărâsc să merg mai departe cu petrecerea de ziua lui Nathan. Numai tortul a costat aproape 400 de lire și nu mi-ar plăcea să pierd ocazia de a mă lăuda cu talentul altcuiva ca fiind al meu. Oricum, decedatul nu pleacă nicăieri, iar dacă azi

las să-mi scape ceva de pe lista mea cu lucruri de făcut, cine știe unde voi ajunge până la sfârșitul săptămânii.

Trebuie doar să mă curăț puțin, pentru că arăt de parcă am vizitat un abator de Buna Vestire. După estimările mele, sunt câțiva litri de sânge pe covorul persan și pe parchet, ca să nu mai spun pe rochia mea Oscar de la Renta. Deschid fermoarul și o las să-mi cadă la picioare într-o grămadă de mătase. Sângele s-a infiltrat până în lenjerie, deci va trebui să dispară și aceasta.

Îmi scot sandalele stropite cu sânge și stau complet dezbrăcată printre aceste rămășițe umane. Pentru o clipă, îmi pare puțin rău de mine, fiindcă îmi plăcea mult rochia asta și nicio curățătorie nu va putea șterge toate dovezile incriminatoare. Și nici din lâna vopsită a covorului persan care a costat nouă mii de lire.

Când să plec, observ un jet de stropi mici de sânge arterial pe perete, care aproape s-a uscat într-un roșu toscan, și deodată mă uit la zugrăveală, realizată anul trecut în Pompeian Ash și Lute de la Little Greene³, și-mi dau seama că este o ocazie minunată pentru a aplica o schemă de culori complet nouă.

³ Pompeian Ash (verde-cenușiu) și Lute (ocru-pământiu) sunt nuanțe de vopsele „de lux” pentru pereți, de la celebra firmă britanică Little Greene, inspirate de frescele antice excavate la Villa Negroni, Roma.

Monștri

Cineva sună insistent la intrare. Cobor în grabă, cu Nathan zbătându-se în brațele mele, acoperindu-i urechile teatral. Dacă e Poliția Metropolitană, retrag tot ce am spus vreodată despre capacitățile lor.

Am reușit să fac un duș rapid și m-am schimbat într-o bluză de mătase crem și pantaloni largi, negri. Nu e o ținută de petrecere, dar uneori trebuie s-o iei pe scurtătură. Am încercat chiar și câteva expresii faciale noi în oglindă, când mi-am reaplicat machiajul. Să arăți încântată când copilul tău primește o altă monstruoșitate din plastic este o provocare, dar YouTube-ul e foarte util.

O găsesc pe Sophie bătând pe treptele noastre de piatră, purtând o jachetă pufoasă, un pic pătată, o helancă de un roz obosit, jeanși albaștri decolorați și cizme Chelsea tocite. Partea bună este că are un păr lung și frumos și niște ochi care te fac să simți că te adoră.

Cu un braț îl ține ridicat pe Jethro s-ajungă la sone-rie, în timp ce în celălalt cară o sacoșă Sainsbury's plină cu cadouri. Face o grimasă pe care n-o înțeleg imediat. Există șaisprezece expresii faciale majore în repertoriul uman și am învățat să le descifrez pe toate când sunt folosite individual, dar încă am dificultăți când cineva folosește mai multe simultan. Deși e acceptabil să le ceri

oamenilor să repete cuvintele, să le ceri să repete expresiile faciale este considerat ciudat.

— Scuze, draga mea, am nevoie urgentă la toaletă.

— Cui nu-i place o sonerie apăsată insistent? răs-pund și-i iau degetul murdar al lui Jethro de pe sonerie.

Numai când o văd pe Sophie mă umple o senzație de calm. Deși îmi spune cam prea des că sunt în spectrul autist, îmi place de ea. Probabil din cauză că succesul nu se lipește deloc de ea.

— Dacă aș face asta la Tor, ar pune să fiu arestată pentru că le-am rănit urechile copiilor ei *talentați muzical*.

Sophie imită perfect pronunția lui Tor.

— Poți să suni la ușa mea oricând. Îi fac cu ochiul. Oricum, Tor încă se recuperează după „vacanța la spa” din Elveția.

— Scriu o carte despre ce bine a petrecut, spune Sophie, sărutându-mă pe obraz.

Simt miros de *eau-de-mamă* – cafea, creioane colorate, șervețele umede și vin alb.

— Pariez douăzeci de lire pe botox. Se plânge de ridurile de pe gât de săptămâni întregi, spun eu.

— Nu vreau să fiu nepoliticoasă, dragă, dar Nathan ți-a lăsat jumătate din prânz în ureche, râde Sophie, arătând spre capul meu.

— Lui Nathan îi place să scuibe peste tot, spun eu, îndepărtând în grabă un fulg de ceva despre care presupun că e sânge uscat.

Îl zgâlțai pe Nathan, într-un gest care sper să-i transmită afecțiune maternă. El mă ciupește de obraz drept răspuns, dar eu simt doar o ușoară iritare. De fapt, încă încerc o apropiere afectivă de el și îmi este infernal de greu.

Sophie iubește cu ușurință și fără discernământ. S-a împrietenit până și cu copilul enervant de perfect al partenerului ei. Eu și copiii mei ne descurcăm cu familiaritatea și rutina. Și dacă dragostea înseamnă afecțiunea irațională constantă în fața dezamăgirii continue, atunci, da, îmi iubesc copiii. Probabil chiar și pe Stephen.

Să iubești ceva atât de solicitant, zgomotos și haotic ca un copil mic mi se pare de-a dreptul eroic. Se așteaptă din partea mamelor să reacționeze cu bucurie și încântare din prima clipă în care se naște un copil. Tot ce am simțit eu a fost un vag resentiment că acest parazit a trăit în mine prea mult timp fără să plătească niciun ban chirie.

— La mulți ani, micule Nate, ești adorabil.

Sophie îl ciupește de obrazul dolofan, iar Nathan își ascunde capul la pieptul meu.

— Îmi pare rău – nu e bun de nimic până nu-și ia prima doză de lapte organic de migdale.

— Oh, și eu sunt exact la fel, zice Sophie. Până mă duc la toaletă, deschide o sticlă ca să putem bea înainte să vină Aisha și să-nceapă să mă facă să mă simt vinovată.

— Fiecare are o cruce de purtat. Tu ai vinul, Cait îl are pe Owen, Aisha are yoga, iar eu am frumusețea uimitoare, spun.

Sophie râde, deși vorbesc foarte serios, apoi îmi împinge sacoșa cu cadouri prost împachetate în mâna liberă și se repede la toaletă.

Îl las pe Nathan jos și îl mângâi pe cap cât pot de blând. El fuge în bucătărie cu cadourile primite. Mă aștept ca Jethro să-l urmeze. În schimb, el își întinde micii pe obraz și trage de mânerul ușii toaletei (mamelor nu li se permite pauza de toaletă). Apoi o zărește pe Purdy, angora mea turcească cu ochi albaștri, coborând

provocator scările ca o domnișoară care își face debutul în societate sosind la primul ei bal.

— Pisică! strigă Jethro și aleargă spre ea.

Purdy nu apreciază gluma, își lungeste pasul elegant și împinge în ușa salonului. Coada ei pufoasă dispare pe ușa întredeschisă, în timp ce se îndreaptă spre locul ei preferat de stat la soare. Jethro se repede după ea, vrând să deschidă ușa cu umărul.

Dacă nu-l opresc, o să se confrunte cu prima lui traumă semnificativă.

— Nu! urlu.

Se oprește imediat, se întoarce și se uită la mine, cu fața o imagine cubistă de frică și de rușine.

— E un monstru adormit acolo, șoptesc, închizând ușa. Dacă îl trezești, o să-i fie foarte foame. Știi ce îi place să mănânce?

Jethro face ochii mari și clatină din cap.

— Băieței, spun eu, cu o față rece și golită de expresie.

Jethro se cutremură, cu ochii ațintiți pe ușă, când auzim un râcâit slab de gheare de cealaltă parte.

— Ai trezit monstrul, spun, cu exagerată teamă pe față.

Ochii lui Jethro se încrețesc și o ia la fugă țipând pe hol. Deschid ușa, iar Purdy iese cu un aer solemn, lăsând o dâră de urme roșii de lăbuțe pe gresia lucioasă.

Chablis

Stăm toate în jurul insulei mari din bucătărie (din marmură italiană). Între noi avem o sticlă rece de Chablis Montmains 2020, probabil prea bun pentru Sophie, dar încerci să îmbunătățești oamenii acolo unde poți. Dacă băutul ar fi o cursă contracronometru, Sophie ar trage să ajungă prima la panglică, Aisha ar alerga încet în echipament de la Lululemon, iar Cait ar fi încă la linia de start, legându-și șireturile.

Pe masa de petrecere viu colorată zac împrăștiate cadourile abandonate. Copiii au ieșit în grup afară, după Nathan, care are o cutie de carton pe cap. O grămadă dezordonată de hârtie de împachetat le face pe toate să se simtă vinovate (trei comentarii până acum, două de la Aisha), și trecem rapid prin conversația „poți recicla hârtia de împachetat sau ai încercat pânza japoneză reutilizabilă?”, ceea ce probabil salvează în sine câteva păduri.

În timp ce sporovăim, încep să împăturesc hârtiile de împachetat, așezându-le într-un teanc ordonat pe care-l leg cu o panglică. Le spun prietenelor mele că le voi refolosi, deși nici nu-mi trece prin gând. Asta stârnește o discuție despre cum părinții tuturor păstrau bucăți de sfoară, găteau cu grăsime animală și împărțeau băile. Vremuri fericite.